

Arrest

nr. 292 025 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan, een visumaanvraag in om haar vermeende echtgenoot in België te vervoegen. Haar vermeende echtgenoot, die eveneens de Afghaanse nationaliteit bezit, is in België erkend als vluchteling.

Op 19 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij aan verzoekster de afgifte van een visum gezinshereniging wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor P. (...) S. (...) °(...), van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot S. (...) R. (...) A. (...) °(...), van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende bewijzen werden voorgelegd:

1) Loonfiches uitgaande van "(...)"

Echter blijkt hieruit dat de gezinshereniger werd tewerkgesteld op basis van interim arbeid. Aangezien aan dergelijke contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en betrokkene daarnaast geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interim werk in de toekomst kan worden voortgezet, is de stabiliteit en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen onvoldoende aangetoond. Interim arbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel, en kan in deze hoedanigheid dan ook niet in overweging genomen worden ter staving van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Overwegende dat de gezinshereniger verder geen andere bewijzen van bestaansmiddelen heeft voorgelegd, kan de administratie zich op basis van deze informatie niet uitspreken over de huidige financiële toestand van de gezinshereniger, en of hij al dan niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld wordt in de vreemdelingenwet.

Overwegende dat daarenboven ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde verklaring op eer werd voorgelegd, afgeleverd op 04/09/2022 voor een huwelijk dat plaatsvond op 03/12/2013.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat ten eerste het voorgelegde document een verklaring op eer door derden betreft, en geen conforme huwelijksakte is.

Overwegende dat ten tweede de gezinshereniger in zijn asielverklaring bij de Dienst Vreemdelingezaken d.d. 09/04/2019 naar eer en geweten verklaarde gehuwd te zijn op 20/10/2013, terwijl uit de voorgelegde verklaring op eer blijkt dat het huwelijk plaatsvond op 03/12/2013.

Overwegende dat verder uit voorliggende informatie van de asielprocedure van de gezinshereniger blijkt dat hij tijdens zijn asielprocedure bij de Duitse autoriteiten in het jaar 2014 verklaarde ongehuwd te zijn, hetgeen volledig tegenstrijdig is met wat hij verklaarde voor de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat op basis van het bovenstaande zowel de inhoud als de authenticiteit van de voorgelegde verklaring op eer niet gevrijwaard is, kan het document niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.

Overwegende dat tot slot er geen bewijs werd voorgelegd dat de huurovereenkomst werd geregistreerd.

*Gelet op het feit dat er meerdere voorwaarden voor gezinshereniging niet werden voldaan, wordt de visumaanvraag verworpen.
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens de laattijdigheid van het beroep. Hij zet zijn exceptie uiteen als volgt:

“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis .

Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax [of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze] , vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.]”

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 19 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D). De bestreden beslissing werd op 24 januari 2023 ter kennis gebracht van verzoekende partij. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan in haar verzoekschrift.

De beroepstermijn begint dus te lopen vanaf 25 januari 2023. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet eindigt de beroepstermijn op donderdag 23 februari 2023. De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift tot nietigverklaring betrof derhalve donderdag 23 februari 2023. Het beroep werd echter ingediend op vrijdag 24 februari 2023. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is.”

Op 21 maart 2023 dient verzoekster een synthesesmemorie in waarin zij zich verzet tegen de exceptie van onontvankelijkheid. Ze stelt dat, in tegenstelling tot hetgeen verweerder in zijn nota laat uitschijnen, de bestreden beslissing haar niet op 24 januari 2023 in persoon ter kennis is gebracht. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar is bezorgd via de post, waardoor de beroepstermijn slechts begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten is overhandigd. Ter staving van haar betoog wijst verzoekster op het feit dat de akte “*deed of notification*” haar handtekening niet draagt terwijl hiervoor wel een plaats is voorzien.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zich in het administratief dossier noch de bestreden beslissing, noch de akte van kennisgeving bevindt. Uit de bestreden beslissing en de akte van kennisgeving die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat de bestreden beslissing van 19 januari 2023 op 24 januari 2023 ter kennis zou zijn gebracht, doch op deze akte van kennisgeving bevindt zich slechts de handtekening van de consul, in het vakje waarin *“Signature & Seal of the authority”* is vermeld. Het vakje met de vermelding *“In case of notification done at the office counter signature of the applicant”* is daarentegen leeg. De Raad kan op basis van de voorliggende stukken niet met zekerheid stellen dat de bestreden beslissing aan verzoekster in persoon ter kennis is gebracht op 24 januari 2023. Voor het overige bevinden er zich geen gegevens in het administratief dossier waaruit kan worden afgeleid op welke datum verzoekster dan wel effectief kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing. Zodoende kan het op 24 februari 2023 ingediende beroep niet als laattijdig worden beschouwd.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 10, §1, eerste lid, 4° en §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van de Wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de minister stelt dat het verzoek afgewezen wordt daar in de motivering van de beslissing wordt gesteld dat verzoeker over onvoldoende stabiele inkomsten beschikt;

Dat verder de nietigheid van huwelijksakte wordt vooropgesteld;

Dat er wordt gesteld dat de huurovereenkomst niet zou geregistreerd zijn geweest.

Terwijl, eerste onderdeel, artikel 10§1 van de vreemdelingenwet stelt dat :

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”*

Dat de wetgever dus stelt dat een partner zijn in België verblijvende partner kan vervoegen, indien een huwelijksakte wordt voorgelegd, dan wel indien overeenkomstig de wet een duurzame relatie wordt aangetoond;

Dat indien de huwelijksakte als nietig wordt beschouwd, ze wel kan gelden als akte waarbij een partnerschap wettelijk geregistreerd werd;

Dat een visum weigeren, louter omdat een akte niet conform de wetten van het land zou zijn opgesteld, zonder te onderzoeken of er dan eventueel een partnerschap wordt aangetoond, een discriminatie inhoudt ten tussen huwelijkspartners aan wie die voorwaarde wordt gesteld, t.o.v. partners die een gelijkaardige verbintenis tot stand brachten, maar dit niet als huwelijk benoemen;

Dat immers de wetgever eist dat een duurzame relatie en de wil om een leefgemeenschap tot stand te brengen, wordt aangetoond en niet louter dat er een huwelijksakte wordt voorgelegd;

Dat de minister dan ook had moeten nagaan of, mocht de huwelijksakte dan al nietig zijn, er een wettelijk partnerschap zou zijn ontstaan;

Dat de beslissing minstens behept is met een gebrek aan motivering, waarom de minister niet naging of aan de voorwaarden van een geregistreerd partnerschap is voldaan;

Dat uiteraard aan deze voorwaarden is voldaan en een visum had dienen afgeleverd te worden

Terwijl, tweede onderdeel, de minister stelt dat de huwelijksakte niet voldoet aan de krachtens artikel 27 van het Wipr vooropgestelde eis, dat de huwelijksakte dient te voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig is voor haar echtheid, waarbij de minister eraan voorbijgaat dat er in Afghanistan helemaal geen regels betreffende de echtheid van een akte bestaan;

Dat de minister alleszins niet verwijst naar enig artikel uit het Afghaanse recht dat zou stellen dat een verklaring op eer betreffende het door verzoekster aangegane huwelijk, niet dezelfde rechtskracht zou hebben als een huwelijksakte;

Dat integendeel, het Afghaanse recht absoluut wel toelaat dat een dergelijke verklaring een huwelijksakte vervangt of gewoon er zelfs aan gelijkgesteld is;

Dat de minister hierbij bovendien een volstrekt onmogelijke eis stelt, door te verwachten dat het huidige (Taleban) regime überhaupt nog aktes zou verstrekken;

Dat de minister dan ook het Wipr schendt, minstens de motivatieverplichting, door niet aan te geven welke Afghaanse rechtsregel niet zou toelaten dat een verklaring zoals opgesteld, niet evenwaardig zou zijn aan een huwelijksakte;

Dat, ten overvloede, verzoeker ook nog vaststelt dat door de commissaris generaal niet naar de huwelijksdatum werd gevraagd én dat de Duitse ondervragingen die verzoeker onderging, werden afgenomen middels een tolk die verzoeker niet voldoende begreep;

Dat verzoeker te dien einde uitgetypte interviews door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijvoegt, waaruit nergens blijkt dat verzoeker een andere datum zou hebben vermeld;

Terwijl, derde onderdeel, de wetgever stelt dat de partner die vervoegd gaat worden, dient aan te tonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf, om te voorkomen dat zijn gezin ten laste van de openbare overheden zou vallen;

Dat verzoeker via een interimcontract altijd bij dezelfde werkgever werd tewerkgesteld;

Dat verzoeker zijn individuele fiche bijvoegt, die aantoont dat hij over een netto inkomen beschikt van 24.124,29 Euro per jaar voor de inkomsten van 2022;

Dat de minister er voetstoots van uitgaat dat omdat verzoeker via een interim agentschap werkte, de inkomsten niet stabiel zouden zijn;

Dat de minister dan ook een voorbarige en niet correcte conclusie trekt, louter op basis van de werkgever van de echtgenoot van verzoekster;

Dat wel degelijk blijkt dat de inkomsten stabiel (en voldoende) zijn, om niet ten laste te vallen van de sociale zekerheid;

Dat de minister ook op dit vlak onvoldoende motiveert en de beslissing dan ook nietig is en de minister niet aantoont dat de inkomsten van verzoeker onstabiel zouden zijn; "

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden

beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toegepaste rechtsgronden, namelijk artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en, gelet op het voorliggen van een Afghaanse akte, de artikelen 21 en 27 van het WIPR. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. In eerste instantie stelt verweerder vast dat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Daarnaast merkt verweerder op dat er geen bewijs wordt voorgelegd dat een huurovereenkomst werd geregistreerd. Tenslotte motiveert verweerder dat verzoekster ter staving van haar huwelijk met de referentiepersoon een niet-gelegaliseerde verklaring op eer voorlegt. Deze verklaring, opgesteld op 4 september 2022, heeft betrekking op een huwelijk, voltrokken op 3 december 2013. Verweerder wijst erop dat de referentiepersoon echter op 9 april 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zijn huwelijk plaatsvond op 20 oktober 2013. Daarnaast heeft de referentiepersoon tegenover de Duitse autoriteiten verklaard dat hij ongehuwd is. Volgens verweerder kan zowel de inhoud als de authenticiteit van de verklaring op eer dan ook niet worden gevrijwaard. Met toepassing van de artikelen 21 en 27 van het WIPR weigert verweerder het buitenlandse huwelijk te erkennen. Bijgevolg is er volgens hem niet voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

Verzoekster verzocht om een visum lang verblijf in het kader van een recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, meer bepaald als echtgenote van een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling. Het is niet betwist dat verzoekster ter staving van haar huwelijksband en haar visumaanvraag een Afghaanse niet-gelegaliseerde verklaring op eer heeft voorgelegd en dat, gelet op de voorlegging van deze akte, artikel 27, §1, van het WIPR toepassing vindt. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het

beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. RvS 1 april 2009, nr. 192.125).

Verweerder weigert het in het buitenland voltrokken huwelijk van verzoekster en de referentiepersoon te erkennen, waardoor dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Hij wijst erop dat uit artikel 27 van het WIPR volgt dat de buitenlandse akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Verder beroept verweerder zich op artikel 21 van het WIPR, de openbare orde-exceptie, om te stellen dat de erkenning van het buitenlandse huwelijk kan worden geweigerd voor zover dit tot een resultaat leidt dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Verzoekster betoogt dat verweerder had moeten verwijzen naar de Afghaanse wetgeving die *in casu* van toepassing is; dat hij het visum niet louter kan weigeren enkel omdat er een niet-gelegaliseerde akte voorligt; dat verweerder in plaats daarvan had moeten nagaan of er een wettelijk partnerschap bestaat; dat verweerder onredelijk handelt waar hij vereist dat een officiële akte van de Afghaanse overheid wordt voorgelegd; dat er bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet naar zijn huwelijksdatum werd gevraagd en dat hij de tolk bij de Duitse overheidsinstanties niet voldoende begreep.

Artikel 39/1, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hierboven gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, is gebonden door het voorwerp van het beroep, zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een vreemdeling voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986- 87, 1046).

De Raad dient tevens het middel, dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering, te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (cf. Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “*Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution*”, J.T. 1960, 79). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid, dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlands huwelijk – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legt verzoekster ter ondersteuning van haar visumaanvraag een Afghaanse niet-gelegaliseerde verklaring op eer voor, afgeleverd op 4 september 2022 voor een huwelijk afgesloten op 3 december 2013. Verweerder heeft dienaangaande toepassing gemaakt van de artikelen 21 en 27 van het WIPR en heeft, stellende dat zowel de inhoud als de authenticiteit van de akte niet gevrijwaard is, geoordeeld dat de voorgelegde verklaring niet kan worden erkend in België. De wetgever heeft in artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat de voorgelegde buitenlandse akte niet kan worden erkend in België (*cf.* RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Verzoekster kan verder, gelet op de motieven dat haar huwelijk niet wordt erkend door de Belgische autoriteiten en de voorgelegde akte niet authentiek en geldig werd bevonden en voor het overige niet blijkt dat zij een ander geldig bewijs van haar huwelijk voorlegde of aantoonde hiertoe in de onmogelijkheid te zijn, niet voorhouden dat zij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet om een gezinshereniging te bewerkstelligen. Zelfs aangenomen dat er wel een huurovereenkomst zou zijn geregistreerd en dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster niet aantoonst te voldoen aan alle voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Ze toont niet aan dat verweerder met miskenning van de aangevoerde beginselen en bepalingen tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN